

Dosarul nr. 2ra-1323/20

Prima instanță: Judecătoria Orhei sediul central (jud. E. Ciubotaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, V. Clima, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

16 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Liuba Cozmulici împotriva Societății pe Acțiuni „Orhei-Vin” cu privire la încasarea sumei

împotriva deciziei din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu și menținută hotărârea din 6 septembrie 2019 a Judecătoriei Orhei sediul central, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 3 iulie 2018, Liuba Cozmulici a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Orhei-Vin” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii a invocat că potrivit contractului individual de muncă nr. 09 din 1 februarie 2012 încheiat cu SA „Orhei-Vin”, a activat în funcție de vânzător la magazinul specializat din mun. Chișinău str. Vasile Alecsandri 80.

Conform pct. 13 din contractul individual de muncă, salariul care urma a fi achitat era în cuantum de 4 100 de lei lunar.

A comunicat că prin ordinul nr. 21 C-d din 17 iulie 2015, emis de Directorul general al SA „Orhei-Vin” (în procedură de restructurare) a fost eliberată din funcția de vânzător din 24 decembrie 2014 în baza art. 86 lit. h) Codul muncii - absența fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă.

A remarcat că, contrar prevederilor art. 66 alin. (5) Codul muncii, până la moment nu i-a fost restituit carnetul de muncă din care motiv a fost refuzată de a fi angajată la mai multe întreprinderi.

A considerat că prin reținerea carnetului de muncă a fost privată de dreptul de a munci, iar potrivit art. 330 din Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 5-7, 60, 166, 167 CPC, art. 2, 3, 8-11, 86, 89, 90, 141, 143, 147, 330, 354, 355 Codul muncii.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul SA „Orhei-Vin” în beneficiul ei a sumei în mărime de 144 593,33 de lei cu titlu de salariu pentru perioada 17 iulie 2015 - 25 iunie 2018.

Prin hotărârea din 6 septembrie 2019 a Judecătoriei Orhei sediul central, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu și menținută hotărârea primei instanțe.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că în speță nu a fost demonstrat că carnetul de muncă al reclamantei a fost reținut din vina angajatorului, în contextul în care aceasta nu a prezentat instanței nicio probă ce ar dovedi că s-a prezentat la angajator pentru ridicarea carnetului de muncă, însă, acesta nu i-a fost eliberat și nici că ar fi solicitat SA „Orhei-Vin” remiterea carnetului de muncă prin poștă, iar aceasta din urmă ar fi inacționat.

La fel, reclamanta nu a prezentat instanței niciun înscris ce ar confirma existența vreunui refuz al altui eventual angajator în angajarea ei în câmpul muncii, din cauza lipsei carnetului de muncă.

La 6 august 2020, Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu a declarat recurs împotriva deciziei din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu remiterea cauzei la rejudecare sau pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că vina SA „Orhei-Vin” la reținerea carnetului de muncă există, motiv din care prezenta acțiune nu poate fi respinsă și urmează a fi admisă ca întemeiată, or intimata prin acțiunile ulterioare după depunerea acțiunii în justiție expedierea poștală a carnetului de muncă, recunoaște existența acordului ei de a expedia postal carnetul de muncă, fapt care, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă, nu urmează a fi probat prin alte probe.

Ca urmare, intimata avea acordul ei la expedierea poștală a carnetului de muncă, însă, nu a dat curs solicitării, dorind pedepsirea fostului salariat pentru comportamentul ei după concediere.

Astfel, instanța urma să oblige intimata la achitarea salariului pe care dânsa nu l-a primit pentru perioada 17 iulie 2015 - 25 iunie 2018 în sumă de 144 593,33 de lei.

A remarcat că la 28 august 2019, a depus o cerere de strămutare, care însă nu a fost examinată de Curtea de Apel Chișinău pentru a fi examinată, prin urmare, prima instanță nu avea în drept de a examina în continuare cauza fără a fi emisă o soluție de către instanța competentă pe fondul cererii de strămutare.

Motivele expuse, au fost invocate în instanța de apel, însă, contrar art. 373 alin. (5) CPC, decizia motivată nu cuprinde expunerea la motivele invocate în cererea de apel, ceea ce indică la examinarea superficială a apelului.

La 17 august 2020, în adresa SA „Orhei-Vin” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Liuba Cozmulici, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii

referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 199), fiind recepționată de către SA „Orhei-Vin” la 19 august 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 201).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care SA „Orhei-Vin” să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 27 martie 2020, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 187), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 6 august 2020 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Liuba Cozmulici, reprezentată de avocatul Serghei Mocanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu